

РЕШЕНИЕ

№ 1515

гр. София, 08.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХ КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 10.02.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Стефан Станчев

**ЧЛЕНОВЕ: Боряна Бороджиева
Лилия Йорданова**

при участието на секретаря Богданка Гешева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **10099** по описа за **2022** година докладвано от съдия Лилия Йорданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано е по касационна жалба от „Ню Проджект Консулт“ ЕООД срещу решение от 26.09.2022 г., постановено по н.а.х. дело № 3124/2021 г. по описа на Софийски районен съд, НО 103 с-в, с което е изменено Наказателно постановление /НП/ № 22-007250/16.02.2021 г. на директора на Дирекция „Инспекция по труда“ - С., с което за нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ, на дружеството е наложена „имуществена санкция“ в размер на 1500 лв., на основание чл. 416, ал. 5, вр. чл. 415, ал. 1 КТ, като първостепенният съд е намалил размера на наложената санкция от 1700 лв. на 1 500 (хиляда и петстотин) лева, като са отчетени основанията по чл. 27, ал. 2 ЗАНН.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон – касационно отменително основание по смисъла на чл.348, ал.1, т.1 от НПК. Счита, че съдебният състав не е обсъдил подробно приетите доказателства, в т.ч. доказателства за изпълнение на дадени задължителни предписания от ДИТ С. 3. –изпратени пощенски преводи от дружеството „Заплата за м.06.2020г. и заплата за м.08.2020г.“ Възражава, че в АУАН и в НП не се съдържа изрично посочване на мястото, където е извършено нарушението, което е обвързано – т.е. налице е съществено нарушение на процесуалните правила, тъй като мястото на работа не съвпада със седалището на дружеството и не се касае за един стопанисван обект.

Приема, че административно наказващият орган не е преценил в цялост представения доказателствен материал. Счита, че след като е дадено едно предписание за изплащане на дължими трудови възнаграждения по чл.128, ал.2 от КТ, то пълното и/или частично неизпълнение на всяко от тях следва да се счита за едно нарушение и да се наложи една санкция. Издадените 7 бр. наказателни постановления за неизпълнение на едно предписание, противоречи на материалния закон и на неговите цели. Въз основа на изложеното се отправя искане за отмяна на решението на въззивния съд и вместо това да се постанови решение, с което да се отмени наказателното постановление.

Ответникът по касационната жалба, чрез процесуалния си представител изразява становище за неоснователност на касационната жалба. Моли съда да потвърди решението на СРС. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура, предлага касационната жалба не следва да бъде уважена и решението на СРС да бъде потвърдено.

Административен съд София–град, след като прецени допустимостта на жалбата и обсъди направените в нея оплаквания, становищата на страните, събраните по делото доказателства и извърши проверка на обжалваното решение съобразно разпоредбите на чл. 218 и чл. 220 от АПК, намира за установено следното:

Касационната жалба е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА - подадена е от надлежна страна в 14-дневния срок срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С атакуваното решение СРС е изменил НП № 22-007250/16.02.2021 г. на директора на дирекция „Инспекция по труда“ - С., с което на основание чл. 416, ал. 5, вр. чл. 415, ал. 1 КТ, на касатор е наложена имуществена санкция в размер на 1700 лева, за нарушение за нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ, като е намалил размера на наложената санкция на 1 500 (хиляда и петстотин) лева, като са отчетени основанията по чл. 27, ал. 2 ЗАНН.

РС е изпълнил задължението си да събере всички относими, допустими и необходими доказателства за установяване на релевантните по делото факти. От правна страна съдът е приел, че при съставяне на акта и издаване на наказателното постановление са спазени изискванията на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Изготвеното предписание на основание чл. 404, ал. 1, т. 1 от КТ е законосъобразно, тъй като принудителните административни мерки по този текст имат за цел да предотвратят и преустановят нарушения на трудовото законодателство. От представените доказателства по делото безспорно е установено, че нарушителят не е изпълнил даденото предписание, с което е нарушил разпоредбата на чл. 415, ал. 1 от КТ. При индивидуализация на наказанието и в съответствие с чл. 27 ЗАНН въззивният съд е приел, че размерът на санкцията следва да бъде намален до законоустановения минимум, поради което е изменил НП.

Пред настоящата касационна инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по отношение на посочените касационни основания по смисъла на

чл.219, ал.1 АПК.

Решението е правилно. На първо място, следва изрично да се отбележи, че административно-наказателната отговорност на касатора е ангажирана за това, че не е изпълнил даденото задължително предписание под №2 с протокол от изх.№ ПР 2034088/16.12.2020г. Именно това е нарушението, което му е вменено, като считано от деня, следващ срока за изпълнение на предписанието, нарушението е извършвано с бездействие на задълженото за изпълнение на предписанието наказано лице.

Разпоредбата на чл. 404, ал. 1, т. 1 КТ гласи, че за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, на законодателството, свързано с държавната служба, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях контролните органи на Инспекцията по труда, както и органите по чл. 400 и 401 по своя инициатива или по предложение на синдикалните организации могат да дават задължителни предписания на работодателите, предприятията ползватели, органите по назначаването и длъжностните лица за отстраняване на нарушенията на трудовото законодателство, на законодателството, свързано с държавната служба, включително и на задълженията по социално-битовото обслужване на работниците и служителите и на задълженията за информиране и консултиране с работниците и служителите по този кодекс и по Закона за информиране и консултиране с работниците и служителите в многонационални предприятия, групи предприятия и европейски дружества, както и за отстраняване на недостатъците по осигуряването на здравословни и безопасни условия на труда.

Разпоредбите на чл. 415, ал. 1 КТ предвиждат налагането на имуществена санкция за неизпълнение задължителните предписания на контролен орган по спазване на трудовото законодателство в размер от 1 500 лв. до 10 000 лв. Смесовото и логическо тълкуване на тази норма е несъмнено – административно наказателна отговорност носи лице, което не изпълни задължително предписание, на което е било адресат, дадено във връзка с неспазване от негова страна на вменени му задължения от трудовото законодателство. Доколкото срокът и изпълнението на конкретно определено задължение по КТ са елемент от задължителното предписание, то констатацията за влизането му в сила и неизпълнението на задължението в указания срок, са необходимо и достатъчно условие за ангажиране на отговорността на дружеството за неизпълнението на предписанието, съгласно чл. 415, ал. 1 от КТ, без да е необходимо да се разглежда по същество, доколко тези предписания са законосъобразни, с оглед предвидения за това друг ред на оспорване. В хипотеза на неизпълнено предписание на Инспекцията по труда, нарушението е осъществено с неизпълнение на задължението в определения срок.

В случая, даденото на касатора, в качеството му на работодател задължително предписание – работодателят да изплати уговореното трудово възнаграждение на М. В. В., ЕГН [ЕГН] в „Ню Проджектс Консулт“ ЕООД, с неизплатено трудово възнаграждение за положения от него труд през м. август 2020г., съгласно приложената платежна ведомост за заплати, съгласно чл.128, т.2 от Кодекса на труда (обн. ДВ, бр.26 и 27 от 1986г.)“, е обективизирано в т. 2 от протокола за извършената на

дружеството проверка за спазване на трудовото законодателство. Срокът за изпълнение на предписанието е до 08.01.2021 г. Съставът на нарушение по чл. 415, ал. 1 от КТ се осъществява от обективна страна с неизпълнение на задължително предписание на контролния орган за спазване на трудовото законодателство. Субект на нарушението е всяко лице, което е носител на задължението, възложено с предписанието. Неизпълнението на предписанието, установено при последваща проверка, документирана с Протокол №ПР 2103394 от 02.02.2021 г., е правно-релевантният факт, пораждащ отговорността по чл. 415, ал. 1 от КТ. Като адресат на предписанието касаторът е и субект на нарушението, поради което отговорността му е реализирана правомерно.

Относно наведените с касационната жалба доводи за допуснати съществени нарушения при издаването на АУАН и НП, настоящият касационен състав намира за неоснователни.

Неоснователно е възражението на касатора, че в АУАН и в НП не е ясно посочено в какво се изразява нарушението, напротив в акта и в обжалваното постановление достатъчно пълно и ясно са описани относимите към фактическия състав на нарушението обстоятелства, включително и такива по извършването му, като ясно е посочено в какво се изразява нарушението – дружеството „Ню Проджектс Консулт“ ЕООД в качеството си на работодател не е изпълнило предписанието на контролните органи (да изплати уговореното трудово възнаграждение на М. В. В. за м. август 2020г.) в срок до 08.01.2021г., с което е нарушило разпоредбата на чл.415, ал.1 от КТ. Неоснователни са доводите на касатора, че липсва яснота относно мястото на извършване на нарушението. Съгласно чл.270, ал.1 от КТ трудовото възнаграждение се изплаща в предприятието, където се извършва работата. Според §1, т.2 от КТ предприятие е всяко място - предприятие, учреждение, организация, кооперация, заведение, обект или други подобни, където се полага наемен труд. В настоящия случай, както в АУАН, така и в НП е посочено, че нарушението е извършено на 09.01.2021г. в предприятието на работодателя. Според касатор същото, в качеството на работодател е следвало да изпълни задължителното предписание в отделен обект, находящ се в [населено място], област С. З., където е престирал труд лицето М. В.. Следва да се отчете обстоятелството, че с представена пред СРС Заповед за налагане на дисциплинарно наказание №4/07.10.2020г. на М. В. е наложено дисциплинарно наказание "уволнение" за извършено нарушение на трудовата дисциплина, т.е. към момента на изтичане срока за изпълнение на предписанието - до 08.01.2021 лицето вече не е полагало труд за дружеството, поради което обективно е било невъзможно длъжното му се трудово възнаграждение да бъде изплатено в обекта, където е работил. Изпълнението на предписанието е следвало да се осъществи в предприятието на работодателя, правилно идентифицирано в АУАН и НП с посочване седалище и адрес на управление на търговското дружество.

Задължителното предписание по чл. 404, ал. 1, т. 1 КТ представлява принудителна административна мярка (чл. 22 ЗАНН) и подлежи на самостоятелно оспорване по реда, указан с чл. 405 КТ. Липсват данни предписанието да е било оспорено по надлежния ред /по реда на АПК/, като в следствие на това да е било отменено с влязъл в сила съдебен акт, респ. допуснатото по силата на закона предварително изпълнение

да е било спряно. Пред СРС е представена разчетно-платежна ведомост за м. август 2020г., приобщена към доказателствения материал, липсва подпис на лицето М. В., който да удостовери получаването на дължимото трудово възнаграждение. В хода на административнонаказателното производство "Ню Проджектс Консулт" ЕООД не е представило надлежни доказателства за изплащане на дължимото трудово възнаграждение на В. за м. август 2020г. Не се споделят аргументите на касатор, че въззивният съд не е обсъдил всички доказателства по делото, в частност разписка за прием на паричен превод №71880003709630 от 23.10.2020г. с основание „Заплата за м.06.2020г. – 236,67лв. и м.08.2020г. – 143,14лв.“, която била изпратена до личния адрес на В.. Според касатор от тази разписка се установява, че дружеството е направило необходимото, в срок на първото му дадено предписание, но поради отказ на получателя да я получи, се е стигнало до санкционирането му с измененото от въззивния съд НП. Както твърди самият касатор, този паричен превод е изпратен на 23.10.2020г., а предписанието е дадено в последващ момент с протокол от 16.12.20г. Даденото предписание не е оспорено по надлежен ред и е влязло в законна сила. Ангажираните доказателства - товарителница с друг бар код -1050350680017, която отново е с дата, предхождаща предписанието от 16.12.20г. е с описание - връщане на документи "заповед", а не "паричен превод". Изпращането на паричен превод и липсата на доказателства за надлежното му получаване в период, следващ датата на предписанието не удостоверява изпълнението му. Съгласно чл.270, ал.3 от КТ трудово възнаграждение се изплаща лично на работника или служителя по ведомост или срещу разписка или по писмено искане на работника или служителя - на негови близки. По писмено искане на работника или служителя трудовото му възнаграждение се предежда на влог в посочена от него банка. По делото не са ангажирани доказателства, че възнаграждението за м. август 2020г. е платена лично на работника по ведомост; Не са ангажирани доказателства, че е изплатено възнаграждението срещу разписка, нито фигурират доказателства за писмено искане от страна на В. за изплащане на негови близки. Законодателят предвижда и превеждане на заплата на влог в посочена от работника банка, като няма нормативно изискване за изплащане възнаграждението по друг ред. В настоящия случай е налице административно нарушение, извършено чрез бездействие в рамките на задължение за определено действие в определен срок, до какъв извод правилно е стигнал въззивният съд.

Не се споделят доводите на касатора, че доколкото в протокол №ПР 2034088 от 16.12.2020г. фигурират седем задължителни предписания за изплащане на дължими трудови възнаграждения по чл.128, ал.2 от КТ с конкретно посочени лица с еднакъв срок на изпълнение – 08.01.2021г., то е следвало да бъде издадено едно наказателно постановление за неизпълнение на всичките тези седем броя предписания. Както се посочи по-горе, всяко едно задължително предписание по КТ е вид принудителна административна мярка, обективизирана в съответния акт, които именно, защото са отделно и индивидуално конкретизирани, касаят изплащане на дължими трудови възнаграждения по чл.128, ал.2 от КТ на различни работници и за различни периоди, като неизпълнението на всяко/което и да е от тях се явява реализиран съставът на отделно административно нарушение от страна на субекта на нарушението – ЮЛ работодател.

Правилно въззивният съд е приел, че процесното нарушение не е маловажен случай. В чл.415в, ал.1 от КТ са предвидени предпоставките за определяне на случая като маловажен, същата се явява специална по отношение на общата норма на чл.28 от ЗАНН. Нарушението не е отстранено веднага, а е продължило към датата на последващата проверка – 02.02.2021г. Настоящият състав намира за правилно и законосъобразно намаляването на наложената на касатора с НП „имуществена санкция“ в размер на 1700 лева, като въззивният съд е определил на минимално предвидената в КТ „имуществена санкция“ в размер от 1 500 лева.

С тези мотиви настоящата касационна инстанция намира, че при постановяване на решението СРС не е допуснал нарушение на материалния закон или на съдопроизводствените правила, поради което е правилно и следва да бъде оставено в сила.

Така мотивиран, на осн. чл.221, ал.2 от АПК вр. чл.63В от ЗАНН Административен Съд С. – град, ХХ - ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 26.09.2022 г., постановено по н.а.х. дело № 3124/2021 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 103-ти състав.

ОСЪЖДА „Ню Проджектс Консулт“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“ С. юрисконсултско възнаграждение в размер от 80 /осемдесет/ лв.

Решението е окончателно.

Председател:
2.

Членове: 1.